

се познава. Соль та у вода се топи, и вода та става солена. Нъ вода та не може да растопи въ себе си соль повече отъ колкото трѣбова, а само едно опрѣдѣлено количество, колкото иска вода та и, ако притуримъ повече соль, вода та ште прѣстане да на растошава.

Растопена соль у вода може пакъ да се извади оттамъ; стига само да туримъ да варимъ солена та вода до тогава, докль изври всичка та вода и стане на пара; соль та тогава ште остане на дъното въ съдъ тѣ. Налѣйте солена вода въ едно блюдо, па го турѣте нѣйде да посѣди нѣколко дни; вода та малко по малко ште стане на пара, а на дъното на блюдо то ште останатъ безброй малки шестогранни кристалчета, на които и шесть тѣ страни са равни помежду си, затова ги и наричатъ *кубчета*. Солни ти кристали са прозрачни и се льштеть.

А заштото соль та може да бѣде и твърда и водна, затова или на копанатъ отъ земна та, каквото и много други камене и метали, или на добиватъ отъ солена вода, сир. отъ езерна или отъ морска.

Твърда, каменна соль копанатъ у насъ само у Влашко.

СЪРА.

Жълта та сѣра (тюкюртъ) и тѣя е отъ минерално то царство и се копае отъ недра та на земна та чиста и размѣсена съ други минерали. Тѣя много лесно се растошава и неште голѣмъ огнь. Кога истине сѣра та става на кристали, като соль та; нъ само съ таа разлика, че тѣя кристали не са кубчета, а двѣ четирестранни пирамидки, слѣпени въ основанието. Сѣра та не се растошава у вода, та затова и нѣма вкусъ; нъ испушта единъ малъкъ дѣхъ, кога на потѣрка човѣкъ съ рѣка. Сѣра та много лесно се троши; у вода потѣва, та затова е и по-тежка отъ вода та; въ огнь силно гори, издава синъ пламень и пушта смрадлива и задушлива пара, която, като иде до бѣлий дробъ на човѣкъ тѣ, докарова кашлене.

Сѣра та се употрѣбава въ нѣкои работи: за сѣрни клечици (кибрить), за правене барутъ, въ който влиза и селитра (гюверджеле) и въглишта; тѣя влиза и въ лѣкове.